

Druk Nr 116/2018
Projekt z dnia 11 kwietnia 2018r

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W ŁODZI**

z dnia 2018 r.

w sprawie nadania pasażowi nazwy Świętej Urszuli Ledóchowskiej.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 i 2232 oraz z 2018 r. poz. 130), Rada Miejska w Łodzi

uchwala, co następuje:

§ 1. Pasażowi biegnącemu na terenie przestrzeni publicznej bez nazwy, zlokalizowanej na działce numer 66/6 oraz części działki numer 66/11 w obrębie S-9 nadaje się nazwę pasaż Świętej Urszuli Ledóchowskiej.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Łodzi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego.

**Przewodniczący
Rady Miejskiej w Łodzi**

Tomasz KACPRZAK

Projektodawcą jest

Prezydent Miasta Łodzi

PREZYDENT MIASTA ŁODZI

Hanna Zdanowska

w.z. SEKRETARZA MIASTA
Michał Chmielewski
P.O. DYREKTORA
Departamentu Gospodarczo-Majątkiem

DYREKTOR
Jan Schnerch

Projekt zgodny z przepisami prawa,
opublikowany w Dzienniku Urzędowym Miasta Łodzi
pod względem formalno-proceduralnym
KIEROWNIK
Odziału Legalityjnego
Rada Prawny
Aleksandra Oszczyda-Gaj Tomasz Urjasi
Łd-M-1444
10.04.2018

Uzasadnienie

Matka Urszula Ledóchowska wybrała region łódzki na miejsce aktywności apostołskiej w przeświadczeniu, że Bóg wskazał jej tę ziemię pod zasiew Chrystusowej Ewangelii – mówił abp Władysław Ziółek 24 maja 1989 r., gdy relikwie błogosławionej – a dziś świętej – Urszuli przybyły z Rzymu do Łodzi.

Św. Julia Ledóchowska urodziła się 17 IV 1865 r. w Loosdorf (Austria). W 1883 r. rodzina przeniósła się do Lipnicy Murowanej, niedaleko Krakowa. W 1886 r. Julia wstąpiła do klasztoru urszulanek w Krakowie. Tu, już jako m. Urszula, zajęła się przede wszystkim pracą pedagogiczną. W 1907 r. z błogosławieństwem papieża Piusa X wraz z dwiema siostrami wyjechała do Petersburga, aby objąć kierownictwo internatu dla dziewcząt przy polskim Gimnazjum św. Katarzyny. Wybuch wojny w 1914 r. spowodował wydalenie m. Urszuli z Rosji. Zatrzymała się w Skandynawii: w Sztokholmie, następnie w Danii. Wspólnie z wyjeżdżającymi kolejno z Petersburga siostrami zorganizowała szkołę dla skandynawskich dziewcząt, potem m.in. ochronkę dla sierot po polskich emigrantach. Włączyła się też w życie miejscowego Kościoła i środowiska oraz podjęła współpracę z Komitetem Pomocy Ofiarom Wojny, założonym w Szwajcarii przez Henryka Sienkiewicza. Poprzez akcję odczytową kształtowała wrażliwość społeczeństw skandynawskich na sprawę niepodległości Polski.

W 1920 petersburska wspólnota urszulanek wróciła do wolnej Polski i osiedliła się w Pniewach koło Poznania. Wkrótce potem otrzymała od Stolicy Świętej pozwolenie na przekształcenie się w Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego - żyjące duchowością urszulańską oraz tradycją pracy wychowawczej jako uprzywilejowanego narzędzia ewangelizacji, szukające równocześnie form odpowiadających nowym potrzebom, szczególnie ludzi uboższych. Zgromadzenie szybko się rozwijało. Powstawały domy i dzieła w Polsce i na Kresach Wschodnich. M. Urszula formowała siostry do umiłowania Boga ponad wszystko, pragnąc, aby żyły w prostocie, były pokorne, a równocześnie pełne poświęcenia i twórcze w służbie innym, zwłaszcza dzieciom i młodzieży. Uśmiech, pogodę ducha i dobroć uważała za szczególnie wiarygodne świadectwo więzi z Chrystusem. Spalała się miłością do Jezusa Chrystusa i ta miłość pozwalała jej kochać każdego człowieka, bez względu na wyznanie, przekonania, pozycję.

Historia obecności szarych urszulanek na ziemi łódzkiej sięga 1921 r. Św. Urszula Ledóchowska na prośbę bp. Wincentego Tymienieckiego założyła siedem domów na terenie świeżo erygowanej diecezji: najpierw w Ozorkowie, potem trzy w Łodzi, następnie w Arturówku i Kazimierzu oraz w Łęczycy, która w 1992 r. weszła w skład nowo utworzonej diecezji łowickiej.

W marcu 1922 r. do pracy apostołskiej w fabrycznej Łodzi przyjechała pierwsza siostra. Kilka miesięcy później dojechały jeszcze trzy siostry, które podjęły pracę katechetyczną. Były pierwszymi zakonnicami habitowymi na stanowiskach etatowych nauczycielek religii w państwowych szkołach powszechnych Łodzi, Zgierza i Tuszyń.

W 1923 r. bp Tymieniecki oddał do dyspozycji urszulanek dom przy ul. Czerwonej 6, ofiarowany przez Ludwika Geyera, z obowiązkiem prowadzenia ochronki dla dzieci robotników z jego fabryki. Dom w latach międzywojennych tętnił życiem. Mieściły się tutaj: przedszkole dla setki dzieci, świetlica, Ośrodek Katechetyczny dla całej diecezji (aż do 1962 r., z przerwą na czas wojny), internat – początkowo dla nauczycielek religii, potem dla dziewcząt uczęszczających do szkół średnich, przygotowujących się do pracy wychowawczej i katechetycznej.

Do domu przy ul. Czerwonej raz w miesiącu przyjeżdżała matka Urszula na zebrania Sodalitki Mariańskiej dla katechetek i nauczycielek; wygłaszała nauki, prowadziła rekolekcje. Dom ten stał się także miejscem cotygodniowych zebrań różnych grup Krucjaty Eucharystycznej. Setki dzieci spędzały tu wesoło i pożytecznie niedzielne i świąteczne popołudnia. Siostry tak organizowały spotkania, żeby był czas i na modlitwę – półgodzinną adorację Najświętszego Sakramentu – i na grę w piłkę czy inne zabawy na powietrzu.

Gdy umarła w Rzymie, 29 V 1939 r., ludzie mówili, że zmarła święta. 20 VI 1983 r. w Poznaniu Jan Paweł II beatyfikował m. Urszulę. W 1989 zachowane od zniszczenia ciało bł. Urszuli zostało przewiezione z Rzymu do Pniew i złożone w kaplicy domu macierzystego.

18 V 2003 r. w Rzymie Ojciec św. Jan Paweł II kanonizował m. Urszulę Ledóchowską.

DYREKTOR
Jan Schnerch